

Arrest

nr. 94 527 van 2 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van 28 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN LOOY, die loco advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 september 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 september 2012 wordt verzoeker gehoord door de commissaris-generaal.

1.3. Op 28 september 2012 wordt de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees en bezit u de Albanese nationaliteit. U werd geboren te Stare (Malesia E Madhe, Albanië) en verloor ten gevolge van een granaatontploffing in februari 1982 uw beide ogen en rechterarm. Sindsdien genoot u van het blindenstatuut, categorie 1 (blind). In 1983 verhuisde u met uw familie naar Bajz (Malesia E Madhe, Albanië) en in 1985 ging u naar Tirana (Albanië), alwaar u lager onderwijs volgde op een speciale school voor blinde en slechtziende kinderen, momenteel Ramazan Kabashi genaamd. Van 1994 tot 2005

woonde u opnieuw in Bajz, alwaar u ook middelbare school liep. In 2001 huwde u met E. K. {...} (OV-nummer: xxxxxxxx). Omdat uw familie nadien naar Italië was geëmigreerd en u in de steek had gelaten, alsook omdat u er wilde studeren en hoopte een sociale woning te krijgen, verhuisde u in juni of juli 2005 naar Shkoder (Albanië). Daar begon u aan de Universiteit Taalkunde te studeren, maar wegens economische redenen diende u hiermee een jaar later te stoppen. In oktober 2007 nam u samen met zes andere blinden deel aan een hongerstaking teneinde een hogere invaliditeitskering en het recht op een sociale woning af te dwingen, weliswaar zonder resultaat. Een week later werden jullie immers door de politie ontzet en ondanks u bovenaan op de lijst voor een sociale woning stond, kreeg u er nadien geen omdat u aan voornoemde hongerstaking had deelgenomen. Teleurgesteld verhuisde u daarom in september 2009 naar Kamez, Tirana, alwaar u woonde tot 8 februari 2010. Die dag verhuisden u en uw gezin naar Lagija Laprak, Tirana daar dit een praktischere plaats was voor u en uw gezinsleden om te wonen. In 2011 begon u vervolgens opnieuw te studeren, met name Psychologie aan de Universiteit van Tirana. Als blinde, genoot u, alsook uw vrouw, jarenlang van de rechten en voorzieningen die in de Wet 8098, Aangaande het Statuut van Blinde Personen, vastgelegd werden. Niettemin voelt u zich in Albanië al lang gediscrimineerd. Zo slaagde u er, wegens discriminatie, niet in om met uw beperking werk te vinden. Daarnaast voelde u zich ook door de Albanese overheid gediscrimineerd. Zo werd er op 21 mei 2009 bij een betoging te Tirana door de politie geweld gebruikt tegen blinden en slechtzienden. Voorts werden op 15 maart 2012 een aantal rechten en compensaties, waarop u onder bovenvermelde wet recht had, afgeschaft. Zo werden compensaties voor elektriciteit, telefonie en publiek transport door de regering afgeschaft of aangepast. Samen met andere blinden en slechtzienden nam u in maart of april 2011, en sinds januari 2012 verschillende keren deel aan betogingen voor jullie rechten en tegen voornoemde hervormingen, weliswaar zonder resultaat. Als gevolg van dit alles, en in het bijzonder omdat jullie situatie economisch niet meer leefbaar was, besliste u op 1 september 2012, samen met uw gezin, Albanië te verlaten. Per boot reisden jullie naar Italië, van waar jullie via Zwitserland verder naar België reisden. Hier kwamen jullie aan op 6 september 2012 om uiteindelijk daags nadien, op 7 september 2012, asiel aan te vragen. Ter staving van uw identiteit legde u uw Albanese paspoort neer, uitgereikt op 25 oktober 2010; een kopie van uw Albanese identiteitskaart, afgegeven op 31 augustus 2009; de Albanese paspoorten van uw vrouw en kinderen, allen uitgereikt op 19 oktober 2010; de Albanese identiteitskaart van uw vrouw, afgegeven op 28 augustus 2009; alsook uw attest van familiesamenstelling, de dato 31 augustus 2012. Ter staving van uw beperking legde u uw blindenboekje van de Sociale Dienst neer; een daaraan gepaarde notariële akte, d.d. 31 augustus 2012; alsook een attest, d.d. 31 augustus 2012, dat aantoonde dat u als blinde een uitkering van 10600 Albanese Lek per maand ontvangt; en een notariële akte, d.d. 7 mei 2012, waaruit blijkt dat uw vrouw, E. K. {...}, uw begeleider is. Daarnaast legde u ook nog het huurcontract van uw woning te Tirana neer.

B. Motivering

Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier alsook op basis van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Na onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van dergelijke vrees of risico. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat duidelijk uit uw verklaringen blijkt (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, pp. 8; 10; 13-14; 15-16) dat u en uw gezin Albanië verlaten hebben omwille van economische moeilijkheden die op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in

de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Wat betreft uw bewering dat blinden op heden door de Albanese overheid gediscrimineerd zouden worden en u als blinde geen steun krijgt, blijkt vooreerst duidelijk uit uw verklaringen dat de Albanese overheid u de voorbije jaren ondersteund heeft. Zo gaf u aan dat u als kind lager onderwijs kon volgen aan het Instituut voor Blinde Kinderen 'Ramazan Kabashi', dat de Albanese overheid uw studies betaalde (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 8), dat u van diezelfde overheid een invaliditeitsuitkering krijgt, dat deze het drievoudige bedraagt gedurende de maanden dat u studeert aan de Universiteit (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, pp. 8-9), en dat uw vrouw, als uw begeleider, eveneens een uitkering krijgt (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, pp. 8-9). Verder dient aangehaald te worden dat u zelfs na de hervormingen die op 15 maart 2012 door de Albanese overheid doorgevoerd werden nog steeds recht had en hebt op voornoemde invaliditeitsuitkering (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 9), alsook op het recht om te studeren en op voornoemde verhoging van uw invaliditeitsuitkering tijdens de maanden dat u effectief studeert (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 9). Dat door de recente wetwijzigingen tal van tegemoetkomingen op de helling zouden staan (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, pp. 13; 16), stemt overeen met op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Ingevolge recente wetwijzigingen werd inderdaad geknipt in de ondersteunende maatregelen van de Albanese autoriteiten aan blinden en mensen met andere beperkingen. Met name worden de toelages voor telefonie, elektriciteit en transport drastisch teruggedroefd en wordt de gewone economische hulp voor blinden en slechtzienden niet langer bovenop de invaliditeitsuitkering betaald. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de Albanese staat de intentie heeft blinden of andere mensen met een beperking op onrechtmatige wijze te discrimineren en, nog minder, hen te vervolgen. De ambassadeur van de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) in Albanië, dhr. Wollfarth, wijst er in dit verband op dat het slechts redelijk is dat de maatschappij een bijdrage levert, bijvoorbeeld in de vorm van een toelage voor het levensonderhoud, om het leven van mensen met een beperking zo normaal mogelijk te maken. Hij merkt daarbij echter ook op dat de vorm en het bedrag van deze steun afhangt van onderhandelingen, van de beschikbare budgetten en van specifieke overeenkomsten met, bijvoorbeeld, private partners zoals de elektriciteitsfirma. Verder merkt Dhr. Wollfarth ook op dat er, ondanks de lopende discussies, in de afgelopen twee jaar vooruitgang is geboekt. Dit illustreert duidelijk dat de achteruitgang in de overheidssteun of maatschappelijke steun niet zondermeer kan worden gekwalificeerd als onrechtmatige discriminatie. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat de problemen van de blinden in Albanië, en uw persoonlijke problemen als blinde, in verband met de vermindering van economische steunmaatregelen meer zijn dan problemen van socio-economische aard, die op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Daarnaast is er ook geen discriminatie in gevolge de in Albanië gemaakte categorisering van blinde en slechtziende personen. Dit onderscheid – dat bovendien reeds onder de Wet 8098 bestond – is immers enkel gebaseerd op medische gronden, met name op het meetbare verschil tussen blinden (categorie 1) en slechtzienden (categorie 2). Dat de bijdrages en voorzieningen waarop beide categorieën recht hebben van elkaar verschillen, is louter een gevolg van voornoemd onderscheid, alsook van de verschillende nood aan begeleiding die beide categorieën hebben. Verder houden een plotse vermindering of beperking van bepaalde rechten (cfr. supra), maar ook eventuele discriminaties op de arbeidsmarkt of een gebrek aan bepaalde faciliteiten voor blinden en andere mensen met een beperking (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, pp. 8-9; 13), op zich geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen en moet het gebrek aan of ontzeggen van rechten en de discriminatie immers van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde problemen (cfr. supra) zijn echter niet van die aard, noch van die intensiteit en draagwijdte om als vervolging of ernstige schade beschouwd te worden. Tot slot blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie ook dat, ondanks de hervormingen die op 15 maart 2012 werden doorgevoerd, er de voorbije jaren in Albanië weldegelijk vooruitgang werd geboekt inzake de implementatie van het "Action Plan of the National Strategy on People with Disabilities". Verder blijkt uit de informatie ook nog dat de Albanese blinden- en slechtzienden gemeenschap sinds de wetwijziging van 15 maart 2012 steun en gehoor vindt bij de Albanese Red and Black Alliance (RBA) en bij de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE); dat ze nog steeds vertegenwoordigd wordt door de Albanian Association of Blind

People (SHVSH); en dat ook Albanese en internationale organisaties, zoals de Albanian Disability Rights Foundation (ADRF) en het United Nations Development Programme (UNDP), projecten lopen hebben ter verbetering van de sociale integratie en tewerkstelling van mindervalide personen. Wat betreft het feit dat u in oktober 2010 tijdens een hongerstaking met geweld door de politie werd ontzet (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, pp. 9; 13), dient vooreerst opgemerkt dat duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat jullie werden ontzet omdat jullie de hongerstaking hielden in een privé eigendom (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 14). Dat de politie hardhandig optrad en jullie beledigde (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 14), is een eenmalig incident. Bovendien gaf u aan dat u hierdoor nadien geen problemen meer gekend hebt met de politie (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 14). Dat u nadien geen sociale woning zou gekregen hebben – ondanks u bovenaan op de lijst stond – omdat u aan voornoemde hongerstaking had deelgenomen, is plausibel, maar is anderzijds slechts een vermoeden uwentwege en houdt op zich evenmin vervolging in vluchtelingrechtelijke zin in. Dat blinden en slechtzienenden hardhandig aangepakt werden bij een betoging op 21 mei 2009 voor de ambtswoning van de eerste minister (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 13), dient vooreerst opgemerkt te worden dat ook dit een eenmalig en geïsoleerd incident betrof. Bovendien was het niet de politie, maar een individueel persoon die het Ministerie wilde binnengaan en daarbij door jullie gehinderd werd die sloeg en schopte, en jullie uitschold (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, pp. 13; 15). Voorts kreeg u bij de betoging in kwestie enkel een schop, verliepen alle andere protestacties waaraan u sindsdien deelnam zonder incidenten en gaf u aan dat u persoonlijk geen problemen kende met de Albanese autoriteiten omwille van uw deelname aan een van de vele betogingen (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 15). Dat jullie bij betogingen begeleid werden door een politiecordoon (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 15), kan evenmin als vervolging beschouwd worden, daar het niet ongebruikelijk is dat de overheid bij betogingen of manifestaties bepaalde veiligheidsmaatregelen treft teneinde de openbare orde te handhaven of de veiligheid van de betogers in kwestie te kunnen waarborgen. Aangaande de verbale beledigingen die u soms van andere burgers ontving of de kleine incidenten waarvan u soms het slachtoffer was, dient tot slot opgemerkt te worden dat deze evenmin dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen genoemd worden dat zij gelijk gesteld kunnen worden met vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien is het ook niet aannemelijk dat u voor dit probleem geen of onvoldoende beroep kon doen – of zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Zo verklaarde u zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Albanese autoriteiten (Gehoorverslag CGVS, 19 september 2012, p. 16), en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie ook nog dat in Albanië de laatste jaren tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen. Zo werden tal van bevoegdheden overgeheveld van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie en werd in 2008 een nieuwe politiewet aangenomen, die volgens de Europese Commissie een positief effect heeft op het functioneren van de politie. Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande is het Commissariaat-generaal dan ook van oordeel dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen, ongeacht hun beperking, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande bevindingen niets wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, alsook die van uw gezinsleden, bevatten enkel persoonsgegevens en bevestigen louter jullie identiteit en nationaliteit, welke hier niet in twijfel worden getrokken. De documenten aangaande uw beperking tonen aan dat u in Albanië het blindenstatuut, categorie 1 (blind), geniet, dat u, in overeenstemming hiermee, een invaliditeitsuitkering krijgt, en dat uw vrouw, E. K. {..}, uw begeleider is. Het door u neergelegde huurcontract verandert evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partij duidt “de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken” aan als verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoriaal karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 18 december 2001, nr. 101.932, Devos; RvS 10 juni 1997, nr. 66.659). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 juli 2003, nr.121.147, c.v. Intercommunale Haviland; RvS 1 december 1999, nr.83.770, Wijns en De Boeck). Bijgevolg wordt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als verwerende partij aangeduid.

2.3. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 7 november 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 13 november 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker stelt dat de houding van de politie, het afschaffen van noodzakelijke voorzieningen, verbale beledigingen van burgers en tal van andere incidenten wel degelijk als vernederend en onmenselijk kunnen worden beschouwd. Daarnaast stelt hij dat het feit dat er toegang tot en steun is voor studies voor personen met een functiebeperking, nog niet leidt tot een menswaardig bestaan, en dat het feit dat er verscheidene organisaties zouden zijn die projecten hebben lopen ter verbetering van de sociale integratie en tewerkstelling van mindervalide personen, ook niet betekent dat verzoeker hierdoor effectief geholpen wordt. Het feit dat Albanië vooruitgang boekt is nog geen garantie dat één en ander thans positief verloopt.

3.2. Artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoeien op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië"

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen."

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet duidelijk blijkt dat wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in Kosovo in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij in Albanië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot de specifieke situatie van verzoeker als blinde, een uitgebreid onderzoek is gebeurd naar de behandeling en situatie van personen met een functiebeperking in Albanië. Deze stukken bevinden zich tevens in het

administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig ingegaan op de situatie van mensen met functiebeperkingen en de recente besparingen op het vlak van ondersteunende maatregelen voor blinden of slechtzienden, waarbij gesteld wordt dat een plotse vermindering of beperking van bepaalde rechten, maar ook eventuele discriminaties op de arbeidsmarkt of een gebrek aan bepaalde faciliteiten voor blinden en andere mensen met een functiebeperking geen vervolging uitmaken in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Tenslotte verwijst de verwerende partij naar het “Action Plan of the National Strategy on People with disabilities”.

Met zijn betoog laat verzoeker blijken het niet eens te zijn met de appreciatie die de commissaris-generaal heeft gemaakt, doch hij laat na de motieven van de bestreden beslissing die tevens gesteund zijn op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met concrete argumenten te weerleggen. Door louter te stellen dat een bepaalde toegang tot en steun voor studies uiteraard niet leidt tot een menswaardig bestaan als hier achteraf geen gunstige gevolgen uit voortvloeien en het feit dat er verscheidene organisaties actief zijn op het vlak van sociale integratie en tewerkstelling van mindervaliden nog niet betekent dat hijzelf hierdoor effectief geholpen wordt of nog, door te stellen dat het feit dat Albanië vooruitgang boekt nog geen garantie is dat één en ander positief zou verlopen, waarmee verzoeker slechts zijn visie geeft over de situatie in Albanië, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de omstandige en op objectieve informatie gebaseerde motivering zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

3.3.2. Inzake de houding van de politie, de verbale beledigingen van burgers en tal van andere incidenten, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd heeft waarom de door verzoeker aangehaalde feiten niet duiden op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Door opnieuw te verwijzen naar deze feiten en te laten blijken het niet eens te zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal dienaangaande, zonder evenwel de motieven dienaangaande op concrete wijze te betwisten, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan deze motieven.

Verzoekende partij, die afkomstig is van een veilig land van herkomst, kan met het meedelen van haar visie op de situatie in Albanië niet aantonen dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt. De bestreden beslissing bevat daarenboven geen verwijderingsmaatregel. Wegens het gebrek aan een verwijderingsmaatregel is een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij met een dergelijke standaardmotivering aan elke objectieve feitenvinding voorbij dreigt te gaan en het woord ‘veilig’ geen vaststaand begrip is en dat verwerende partij voorbij gaat aan de realiteit van bepaalde feiten.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de verwerende partij haar beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Geenszins kan in casu gesproken worden van een standaardmotivering nu duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal de door verzoeker aangebrachte feitelijke gegevens aan een grondig onderzoek heeft onderworpen en gemotiveerd heeft waarom deze geen aanleiding kunnen geven tot het in overweging nemen van de asielaanvraag van verzoeker. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de commissaris-generaal zich niet blind gestaan op het concept ‘veilig land’ zoals verzoeker tracht voor te houden.

Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat de commissaris-generaal is uitgegaan van een verkeerde feitenvinding of nog, dat de commissaris-generaal tot het kennelijk onredelijke besluit is gekomen de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend en dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER